

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 000818 09 Кж
Бања Лука, 24.9.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као председника вијећа, Слободана Милашиновића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Слађане Сувајчевић, у кривичном предмету против оптуженог М. М. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став (3) у вези са ставом (2) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бања Луци и браниоца оптуженог Б. Г. адвоката из Б. Л., изјављене против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 11 К 000818 09 К од 13.4.2009. године, у сједници вијећа на коју су приступили замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 24.9.2009. године,

П Р Е С У Д У

Одбијају се као неосноване жалбе окружног тужиоца у Бања Луци и браниоца оптуженог М. М. и пресуда Окружног суда у Бања Луци број: 11 К 000818 09 К од 13.4.2009. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бања Луци број: 11 К 000818 09 К од 13.4.2009. године оглашен је кривим оптужени М. М. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став (3) у вези са ставом (2) Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. Изречена му је мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 6 (шест) мјесеци, породица оштећена је са имовинскоправним захтјевом упучена на парнични поступак, а обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.210,20 КМ, трошкове награде и нужне издатке браниоца по службеној дужности и на име паушала износ од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни тужилац у Бања Луци, због одлуке о казни и мјери безбједности, са приједлогом да се жалба уважи и првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи казна затвора и мјера безбједности у дужем трајању и бранилац оптуженог, Б. Г. адвокат из Б. Л., због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и мјери безбједности и одлуке о трошковима

кривичног поступка, са приједлогом да се уважавањем жалбе укине првостепена пресуда, одржи претрес и оптуженог ослободи од оптужбе или да му се изрекне што блажа казна, односно условна осуда.

Окружни тужилац није поднио одговор на жалбу браниоца оптуженог, а у одговору на жалбу окружног тужиоца бранилац оптуженог предлаже да се ова жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа замјеник републичког тужиоца је остала код навода из жалбе окружног тужиоца и уједно предложила да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу окружног тужиоца и остао код приједлога из жалбе и одговора на жалбу, а оптужени је изјавио да остаје код жалбе свог браниоца и одговора на жалбу, као и приједлога садржаних у жалби и одговору на жалбу окружног тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца да је првостепена пресуда захваћена битним повреда одредаба кривичног поступка, које жалба конкретизује у форми недостатака разлога о одлучним чињеницама, у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став (1) тачка ј) ЗКП. По ставу жалбе браниоца оптуженог, изведени докази не доводе до поузданог закључка да је оптужени извршио кривично дјело које му се ставља на терет, апострофирајући посебно да у налазу и мишљењу вјештака саобраћајне струке Н. В. као вјештака оптужбе, није дата потпуна просторна и временска анализа саобраћајне незгоде, да овај вјештак уопште не анализира радње и поступке другог возача и потпуно занемарује брзину кретања возила којим је управљао овај возач. Жалба браниоца замјера побијаној пресуди да уопште не даје разлоге зашто не вјерује исказу вјештака саобраћајне струке П. К. вјештаку одбране, који је дао потпуну временску и просторну анализу конкретне саобраћајне незгоде и према чијем закључку је непрописна возња другог возача основни узрочник ове саобраћајне незгоде, а да је оптужени само допринијео настанку незгоде.

Супротно становишту жалбе браниоца оптуженог анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Аргументима жалбе браниоца оптуженог није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог којим је проузрокована конкретна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну квалификацију дјела и степен кривичне одговорности оптуженог, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу побијане пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Према неспорном утврђењу побијане пресуде непосредни узрок конкретне саобраћајне незгоде је непропуштање возила које је долазило из супротног смјера и које је задржавало правац свога кретања у ситуацији када оптужени на раскрсници са својим возилом скреће улијево, што је поступање противно одредби члана 49. став (2) Закона о основима безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини (у даљем тексту: ЗООБС), при чему долази до удара предњег лијевог дијела возила којим је управљао оптужени у предњи лијеви и лијеви бочни дио возила којим је управљао оштећени С. Т., који је долазио из супротног смјера и задржавао правац свога кретања, усљед чега је возило којим је управљао С. Т. одбачено на тротоар, гдје долази до удара у оштећену Ј. Ш., којом приликом је ова задобила тешке тјелесне повреде које су довеле до смртног исхода. Овако утврђење (а које жалба оспорава) засновано је на налазу и мишљењу вјештака саобраћајне струке Н. В., као вјештака оптужбе, као и на налазу и мишљењу, односно закључку вјештака исте струке П. К., као вјештака одбране, датих на основу саобраћајно – техничког вјештачења нађених трагова саобраћајне незгоде прибављених увиђајном документацијом, односно записника о увиђаја, скице лица мјеста, фотодокументације, налаза и мишљења вјештака судске медицине др. М. С. и другим материјалним доказима проведеним у овом поступку.

Критичком и садржајном анализом свих доказа, а посебно налаза и мишљења саобраћајних вјештака (са аргументима и оцјеном вједодостојности противрјечних налаза и мишљења вјештака саобраћајне струке за изнесене закључке у погледу узрока који су довели до ове саобраћајне незгоде), појединачно и у међусобној повезаности, побијана пресуда у цјелости прихвата налаз и мишљење вјештака оптужбе Н. В. и о томе износи врло широку, логичну и увјерљиву аргументацију у образложењу пресуде, коју у цјелости прихвата и овај суд, а чију правилност жалба аргументовано није довела у питање. Стога не стоје приговори жалбе браниоца која замјера да побијана пресуда уопште не даје разлоге зашто не вјерује исказу вјештака саобраћајне струке П. К., вјештаку одбране, јер побијана пресуда на страни 8. даје широко и увјерљиво образложење зашто не прихвата поједине тврдње вјештака одбране, а на страни 9. пасус 2. аргументовано супроставља налазе, односно мишљења вјештака, при чему је, као што је напријед наведено, у цјелости прихватио налаз и мишљење вјештака оптужбе.

Дакле, правилном оцјеном проведених доказа на главном претресу првостепени суд је утврдио да је конкретна саобраћајна незгода, у којој је једно лице изгубило живот, узрокована поступањем оптуженог противно одредби члана 49. ЗООБС-а чијим одредбама је прописано првенство пролаза, које се у пракси назива и „правило десне стране“. У питању је одређивање првенства пролаза у случају када се сјеку или спајају линије кретања возила да би се спријечио истовремени долазак тих возила у исту тачку, односно контакт тих

возила. У ставу (2) овог члана дато је право првенства пролаза возилу које на раскрсници долази из супротног смјера и задржава смјер свога кретања, као и возилима која, такође на раскрсници, скрећу удесно у односу на возило које скреће улијево. У конкретној саобраћајној ситуацији оптужени је својим возилом започео скретање улијево а да при томе није пропустио возило које је долазило из супротног смјера задржавајући правац свога кретања слиједом чега побијана пресуда правилно закључује да су овакви пропусти оптуженог у узрочно – посљедичној вези са настанком саобраћајне незгоде и посљедицама које су у овој незгоди наступиле.

На основу изнијетог чињеничног утврђења првостепени суд је радње оптуженог правилно квалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став (3) у вези са ставом (2) Кривичног закона Републике Српске, па ни за жалбени основ о повреди Кривичног закона, нема мјеста.

Одлуку о казни овај суд је цијенио у вези са аргументима жалбе окружног тужиоца уз тврдњу да се изреченом казном због преблагости не може остварити сврха кажњавања, и у вези са жалбом браниоца оптуженог, те налази да је првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности које су од утицаја на висину казне (а на које се позива у образложењу побијане пресуде) и да им је правилним вредновањем дао одговарајући значај. Изречена казна од двије године затвора је у сразмјери са тежином дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог и по оцјени овог суда представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха кажњавања, јер одражава праведан баланс између захтјева за ресоцијализацијом оптуженог (дефинисаном у посебној превенцији као једном сегменту сврхе кажњавања), и захтјева у јавном интересу да казна мора имати општеодвраћајући карактер (дефинисаном у општој превенцији као сегменту сврхе кажњавања).

Одлука о изреченој мјери безбједности забране управљања моторним возилом «Б» категорије у трајању од шест мјесеци овај суд је испитао у вези са аргументима жалбе окружног тужиоца и у вези са жалбом браниоца оптуженог, те налази да је изречена мјера у сразмјери са опасношћу која произлази из околности под којима је дјело извршено, а које се манифестује у степену кршења саобраћајних прописа и проузрокованој посљедици.

У погледу одлуке о трошковима поступка, а у вези са жалбеним приговорима браниоца оптуженог, при чему се жалба не одређује да ли тражи у цјелини или дјелимично ослобађање плаћања трошкова кривичног поступка нити нуди било какве аргументе или доказе у том правцу, указује се на одредбе члана 99. став 4. ЗКП-а којима је предвиђена могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи трошкова кривичног поступка из члана 96. став (2) тачка а) до ж) истог закона ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које дужан да издржава. Ове околности нису утврђене у току поступка пред првостепеним судом, нити је на те околности оптужени указао, нити се у жалби указује на одређене доказе који би указали на немогућност плаћања трошкова поступка, без довођења у питање издржавања оптуженог или лица која је дужан да издржава. Надаље, имајући у виду старосну доб оптуженог, њихову радну

способност и младост овај суд налази неоснованим приговоре у вези са одлуком првостепеног суда којом је оптуженог обавезао на плаћања трошкова кривичног поступка.

Из изнијетих разлога жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог се указује као неоснована ради чега је овај суд жалбе одбио и првостепену пресуду потврдио на основу члана 319. ЗКП-а.

Записничар
Слађане Сувајчевић

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић